Kız ve Küçük Tavşan
Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Tavşan

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli bir sabah, Mia adında küçük bir kız elinde bir sepetle bahçeye zıplayarak girdi. Sepetin içinde krem beyazı tüyleri ve içi açık pembe uzun kulakları olan küçük bir tavşan oturuyordu. Mia'nın ela gözleri sevinçle kocaman açıldı. "Sen benim yeni arkadaşımsın!" diye fısıldadı. Tavşan minik pembe burnunu oynattı ve sessizce etrafına bakındı.

Mia altı yaşındaydı, koyu kahverengi kıvırcık saçları iki kısa topuz yapılmıştı. Üzerinde küçük beyaz noktaları olan hardal sarısı bir elbise ve kırmızı kanvas spor ayakkabılar vardı. Yardım etmeyi ve sarılmayı çok severdi. "Her gün seninle ilgileneceğim," diye söz verdi küçük tavşana. Tavşan sadece yuvarlak koyu gözlerini kırpıştırdı ve hiç kıpırdamadan durdu.

Mia odasının bir köşesine küçük, hasır örgü bir sepet yerleştirdi. İçine yumuşak mavi bir battaniye serdi. "Bu senin rahat yatağın," dedi. Tavşan sepete atladı ve tüylü yuvarlak kuyruğunu kendine çekerek tetikte oturdu. Mia aralıklı dişleriyle gülümsedi. Bütün gün onunla oynamak için sabırsızlanıyordu.

Hemen Mia tavşanı kucağına alıp sıkıca sarıldı. Onu göğsüne bastırdı ve iyice sıktı. Ama küçük tavşan korktu. Kulakları yassılaştı ve küçük bedeni kıpırdandı. "Neden bana sarılmıyorsun?" diye sordu Mia, düğme burnu kaşlarını çatarak buruştu. Tavşan kaçıp bir sandalyenin altına saklandı.

Mia'nın annesi olanları gördü. "Tavşanlar utangaçtır," dedi nazikçe. "Ani sarılmalar küçük bir dost için korkutucu olabilir. Bunun yerine nazik yollar dene." Mia bunu düşündü. Tavşanın kendini güvende hissetmesini istiyordu. "Nazik olabilirim," dedi. "Nasıl olacağını öğreneceğim." Yumuşak yeşil hırkasını giydi ve işe koyuldu.

Ertesi sabah Mia tavşanı aynı saatte besledi. Kasesini taze yeşillikler ve biraz samanla doldurdu. "Kahvaltı zamanı!" diye yumuşakça seslendi. Tavşan sandalyenin altından dışarı baktı. Bıyıkları titredi. Mia sessizce yere oturdu ve bekledi. Bir süre sonra tavşan yemek için yanına geldi.

Mia tavşana sadece ona ait sessiz bir köşe verdi. Hasır sepetini oraya koydu ve saklanması için küçük bir karton kutu ekledi. "Burası senin kendi alanın," dedi ona. Tavşan köşeyi keşfetti, her santimini kokladı. Mavi battaniyeyi sevdi. Sessizliği sevdi. Mia birkaç adım uzaktan, tavşan boyuna nazikçe diz çökerek izledi.

Her sabah Mia aynı rutini sürdürdü. Uyanıyor, yeşil hırkasını giyiyor ve tavşanı aynı saatte besliyordu. Sonra hareketsiz oturup onun huzur içinde yemesine izin veriyordu. Onu kapmıyordu. Ona sarılmıyordu. Sadece yakınında duruyordu. Tavşan onu meraklı koyu gözlerle izlemeye başladı.

Bir gün Mia elinde bir kitapla yere oturdu. Tavşan köşesinden çıkıp ayaklarının yanına oturdu. Mia'nın kalbi hızla çarptı ama hiç kıpırdamadı. "Merhaba, küçük dost," diye fısıldadı. Tavşanın pembe burnu titredi. Birazcık daha yaklaştı. Mia aralıklı dişleriyle gülümsedi ve yumuşak sesle okumaya devam etti.

Her gün tavşan biraz daha cesaretlendi. Mia'nın kırmızı spor ayakkabılarına daha da yaklaştı. Yeşil hırkasını kokladı. Hatta elinden bir yaprak kemirdi. Mia nazik ve sabırlı kaldı. "Harika gidiyorsun," dedi ona. Tavşanın uzun kulakları dik ve gururlu bir şekilde yükseldi. Kendini güvende hissetmeye başlıyordu.

Sonra dönüm noktası geldi. Mia odasında sessizce oturuyordu. Tavşan kendi kendine sepetinden çıktı. Zemini birer birer zıplayarak geçti. Doğruca Mia'nın dizine geldi. Mia nefesini tuttu ve hareketsiz kaldı. Tavşan minik pembe burnuyla elini dürttü.

Mia onu kapmadı. Sıkmadı. Sadece elini yerde açık bıraktı. Tavşan avucuna tırmandı ve orada sıcacık, yumuşacık oturdu. Mia'nın ela gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doldu. "Bana güveniyorsun," diye fısıldadı. Tavşanın bıyıkları sanki o da gülümsüyormuş gibi titredi. Dünyanın en güzel duygusuydu.

O günden sonra tavşan ne zaman hazır olsa Mia'ya zıplayarak geldi. Bazen kucağına oturdu. Bazen yeşil hırkasını keşfetti. Ama her zaman kendi kendine geldi. Mia nazik bakımın ve düzenli bir rutinin küçük dostunun kendini güvende ve mutlu hissetmesine yardımcı olduğunu öğrendi. Bir daha onu hiç kapmadı.

Mia arkadaşlarına tavşandan bahsetti. "Sessiz bir köşeyi ve her gün aynı saatte kahvaltıyı seviyor," dedi. "Ve hazır olduğunda bana zıplayarak geliyor." Arkadaşları gözleri kocaman açılmış bir şekilde dinlediler. Mia gurur duydu. Tavşanın neye ihtiyacı olduğuna saygı duymayı öğrenmişti. Bu, arkadaşlıklarını daha da güçlendirdi.

Şimdi her sabah Mia yeşil hırkasını giyiyor ve tavşanı besliyor. Rahat bir rutinleri var. Tavşan boyuna nazikçe diz çöküyor ve bekliyor. Tavşan zıplayarak geliyor ve elinden kemiriyor. Krem tüyleri yumuşak, koyu gözleri parlak ve küçük kuyruğu sevinçle kıpırdıyor. Mia aralıklı dişleriyle gülümsüyor.

Kız ve küçük tavşan en iyi arkadaş oldular. Mia güvenin nazik ellerle, sessiz seslerle ve düzenli bir rutinle büyüdüğünü öğrendi. Arkadaşının hazır olduğunda kendisine gelmesine izin vermeyi öğrendi. Küçük tavşan da güvende ve sevildiğini öğrendi. İkisi de çok mutluydu.